

Zagreb, studeni 2013.
CeKaPe

Karmela Špoljarić
PAZI ŠTO ĆEŠ POŽELJETI

Čarobnica

Urbana bajka u sedam slika

Slika 1.

Ona: Taj dan bio je krasan! Tako vedar i sunčan prizivao je samo radosne misli, a one tužne sitnio u malena zrnca prašine. Mogla sam ih otresti kao pahulje s kaputa, toliko je sreće bilo u zraku! A moja haljina tek? U bezbroj plavičastih tonova i izvanredne mustre. Pred mojim očima procvjetala je ruža i ja sam je mirisala cijelim putem do Zagreba i kasnije, dok sam se spuštala s Tuškance zavojitom cestom zaboravljenog drvoreda.

Bez jasnog cilja i s vjetrom u leđima zanosila sam se ulicama i vijugala trgovima i odjednom se našla zarobljena među stolovima i pogledima, uzduž ulice zvane Bogovićevom. Bilo je tu lijepog svijeta, o, da! Ali nikoga kome bih poklonila moju ružu. Odšetah dalje, prema ulici imenom Gajeva. Tu skoro zaglibih u nekom izlogu među bajkama. Kanila sam tu počinuti malo kad vjetar me jalni povukao natrag, na ulicu! Skrenuh

opet u jedan prolaz gdje zbližih se s uličnim sviračem i onda dalje, u tom ritmu pocupkujući do malene kavanane na uglu. Boban, pročitah, o lijepa li imena! Na malenoj terasi stolovi za dvoje, a za jednim sjedio je – On. Sklopio je sneno svoje kapke. Umoran, nervozan ili samo tmuran? Sanjario je tako trenutak il' dva, pa sam brže-bolje namjestila pozu. Podigavši pogled, konačno me ugledao!

On: Da, uistinu, taj dan bio je krasan. Toliko vedar i sunčan da je prizivao radosne misli, a tugu pretvarao u prašinu koju si s lakoćom mogao otresti s kaputa. Ali, to vam je već i ona valjda rekla, zar ne?

Njezina haljina? Ah, da, bila je, hm, raskošna, boje mora, tako nešto. A iznad lijevog koljena imala je neku čudnovatu ružu.

Lelujala je između stolova i tražila me, valjda? Ja sam sanjario, ne hajući puno za svijet oko sebe. Čekao sam jednu koja je kasnila, a zapravo mi se spavalo. Proljetni umor, što li? Te kavice po gradu već su postale gnjavaža. Iznenada, poželio sam otići. Otputovati. Ludovati. Vidjeti nešto novo. Pogledah u nebo, kad tamo – Ona! Njezino lice tik do mogeg. Dobrano se stresoh. Bila je... Ma bila je božesačuvaj! Nesvakidašnja, blago rečeno. Kao da je ispala iz nekog drugog vremena. Je li stvarna, pomislio sam?

Ona: Zbunio ga je, možda, moj šešir. Ili moja frizura, sa slika starih majstora. Ili bakine cipele? Što ću, druge nisam pronašla. Ali znala sam da je moja haljina bajkovita. I da mi je tijelo puteno. Oku neprimjetna bila su moja krila, puna čarobnog praha koji sam skupljala

godinama. I koji nisam otresala, jer kako baciti uspomene? Dobacih mu moju ružu. Umalo je pobjegao.

On: Mislim, što sam trebao napraviti? Imao sam spoj, svakog časa mogla je naići ona druga. Osim toga, bila je stvarno napadna. Kreveljila se i glupo koketirala. Treptala je očima i smiješno pućila usnice, kao one glumice u nijemim filmovima. I baš je takva došla za moj stol! Skrivečki sam se ogledao – vidi li me tko? Ma ne, ne, nije bila ružna. Ljepuška čak, onako, fino zaobljena, što je rijetkost za vidjeti. Žene su danas ili bolesno mršave ili nezdravo debele. A ona, ona je bila – taman?

Ona: Znala sam da razmišlja o meni. Tako se slatko crvenio, totalno zbunjen. Većina bi bila na njegovom mjestu. Čekajući nju, dočekao je mene! Slutila sam njegov nemir. Vrpoljio se na toj stolici, a ja sam mu prstićem miješala misli.

Rado bi mi pobjegao ali – morao ju je pričekati.

Rado bi je pričekao ali – ja sam bila tu.

Rado bi me upoznao ali – onda je neće čekati.

A ja sam k tome izbacila nožicu, pa je i prebacila jednu preko druge, nehajno. Ups! Te podvezice! Haljina mi se zadjenula, vidi li se to?

On: Naravno da se vidi! Prizor dostojan Toluse-Lotrecka. Nogica u crnim čarapama virila je iz raskoši čipkaste podsuknje. Kako je samo sparila te crvene podvezice s plavom haljinom? U mojoj mašti već je plesala can-can. Gdje sam ja to? U kojem stoljeću?

Ona: Čekam te kod katedrale